

תפ"ח 5000/08/14 - מדינת ישראל נגד אברהם מאיר טלה

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 דצמבר 2015

תפ"ח 5000-08-14 מדינת ישראל נ' מאיר טלה (עציר)

בפני כב' סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי - אב"ד כב' השופט אשר קולה כב' השופט דני צרפתי

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

אברהם מאיר טלה (עציר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד ויאאם קבלאווי ועו"ד יעל שוחט - פינק

מטעם הנאשם: הובא וע"י ב"כ עו"ד ליאור אשכנזי

גזר דין

כב' סגן הנשיא תאופיק כתילי, אב"ד

מבוא

1. ביום 0.0.2009, נפטר המנוח ז"ל, קשיש כבן 76 וחולה במחלת סרטן סופנית, כתוצאה מדלקת ריאות חריפה בה לקה. בכתב אישום נטען, כי את מותו מצא המנוח מידי הנאשם, לאחר שארבעה ימים קודם לכן, פרץ האחרון לביתו, תקף ואנס את אשתו הקשישה (להלן: "המתלוננת"), הטיח בשניים מהלומות וגררם ארצה לכיוון החדר הסמוך. בגין מעשים אלה, יוחסו לנאשם עבירות של רצח (סעיף

עמוד 1

300(א)(3) + 309(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); אינוס (סעיף 345(א)(1)+ 345(ב)(3) לחוק); חבלה בכוונה מחמירה (סעיף 329(א)(1) לחוק); והתפרצות למקום מגורים (סעיף 406(ב) לחוק).

2. הנאשם לא נלכד בסמוך למעשה. כחמש שנים לאחר מכן, הוא עוכב במסגרת חקירה בתיק אלימות בתחנת ירקון. בשלב זה, נמצאה התאמה בין טביעות אצבעותיו לט"א שהועתקו מדירת בני הזוג ונמצאה התאמה בין דנ"א שהופק מציפורני המתלוננת, לדנ"א של הנאשם עמו נאבקה.

התשתית העובדתית והמשפטית כפי שנקבעה בהכרעת הדין

3. כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין, גרסתו של הנאשם לא נסתרה. לעיקריה, הוא שב מבילוי לילי, לאחר שתיית אלכוהול, כאשר ביקש לקצר את דרכו דרך אזור הבניינים בהם מתגוררים המתלוננת והמנוח, הבחין בדלת ביתם פתוחה, נכנס פנימה במטרה לגנוב רכוש, אז החלה המתלוננת לצעוק לעברו ובין השניים התנהל מאבק. הנאשם חבל במתלוננת וגרם לה לחבלות ולשבר בשורש כף ידה. באשר למות הקשיש, נקבע כי הנאשם הולם פעמיים במנוח ואף גררו ארצה לחדר השינה על מנת להקל על מנוסתו. על גופו של המנוח נמצאו חבלות שטחיות וכאמור, במהלך אשפוזו, לקה בדלקת ריאות חריפה שהביאה למותו.

4. עוד מהבחינה העובדתית נקבע, כי הנאשם הותיר את זוג הקשישים חבולים בדירתם ונמלט מהמקום מבלי לקרוא לעזרה. גרסתו של הנאשם לפיה כלל לא ידע, כי אירוע התקיפה התפתח לכדי מותו של המנוח לא נשללה, כאשר בוודאי כי בתקופה מיום האירוע ועד למעצרו, לא ידע כי הוא מואשם באונס, שכן גם החוקרים עצמם, התוודעו לנתון זה רק בחלוף שנים ממועד האירוע.

5. בכל הנוגע לסעיף האישום באונס, לא שוכנענו, בלא שיוותר בלבנו ספק סביר, כי עבירות המין אכן בוצעו במתלוננת ועל כן בחרנו לזכות את הנאשם מחמת הספק מאישום זה.

6. באשר לעבירת ההריגה נקבע, כי חרף מיקומו של מקרה זה בקרבה לגבול במישור הקשר הסיבתי המשפטי ובמישור המודעות, עדיין, מותו של קשיש בבית החולים כתוצאה מהידבקות בחיידק זיהומי אינו כזה אשר ניתן לכנותו תוצאה קיצונית וחריגה וכי מדובר בתוצאה הנכללת בהלכת הצפיות.

באשר ליסוד הנפשי, נקבע כי יחסו החפצי של הנאשם כלפי המעשה אינו יחס אדיש מובהק, וניתן להגדירו כפזיזות מסוג "קלות דעת", יחס חפצי שעפ"י הפסיקה, אינו מאפשר הרשעה בעבירת הרצח בהתאם לסעיף 300(א)(4) לחוק העונשין.

7. סופו של יום, זיכינו את הנאשם מעבירת הרצח, עוד הוא זוכה, כאמור, מעבירת האינוס, ומעבירת

ההתפרצות. חלף זאת הנאשם הורשע בעבירות הריגה - לפי סעיף 298 לחוק; חבלה בכוונה מחמירה - לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; כניסה למקום מגורים כדי לבצע גניבה - לפי סעיף 406(א) לחוק; ועל פי אישום נוסף שיוחס לו גם בהחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית - לפי סעיף 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים.

טיעוני המאשימה

8. המאשימה עמדה בטיעוניה על הערך החברתי המוגן. נטילת חיי אדם, גם אם ביחס חפצי של "קלות דעת", מחייבת תגובה עונשית הולמת, בפרט בנסיבות בהן לעבירת ההריגה נלוותה עבירת אלימות נוספת כלפי אדם אחר. המאשימה הגדירה מקרה זה כמזעזע וחריג בחומרתו תוך תיאור שגרת יומם של בני משפחת שסעדו וטיפלו באב החולה במסירות, שגרה אשר הופרה באבחת רגע, עת פרץ הנאשם לביתם, והתקיפם באכזריות על לא עוול בכפם.

9. לגופם של האישומים השונים טענו ב"כ המאשימה, כי במקרה זה, בהתחשב בקורבן הקשיש והחולה, טווח הענישה נע בין 20 ל- 28 שנות מאסר. כאשר בכל הנוגע לאישום בהחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית טווח הענישה נע בין מאסר על תנאי לבין חודשי מאסר בודדים.

10. באשר לעונש המתאים, טענה המאשימה, כי יש לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של מתחם זה תוך מתן דגש לאינטרס של הרתעת הרבים, והצבת תמרור בכל הנוגע לתקיפת קשישים שהם אוכלוסייה מוחלשת וחסרת ישע. עוד צוין כפרמטר נוסף למסקנה זו, העובדה כי הנאשם, משך חמש שנים תמימות, המשיך בחייו והילך בחופשיות וללא מורא, כאשר גם לאחר שנתפס, הכחיש את המיוחס לו.

11. עוד עותרת המאשימה לעונשים נלווים: חיוב הנאשם בפיצוי המקסימאלי הנקוב בחוק למשפחת המנוח ולנפגעת העבירה, וכן הטלת עונש מאסר מותנה ממושך, וקנס.

טיעוני ההגנה

12. ב"כ הנאשם עמד בראשית טיעונו על הפער המשמעותי שבין העבירות אשר יוחסו למרשו בראשית ההליך, אל מול התמונה המצטיירת כפי הכרעת הדין, תוך הדגשת הנתונים העובדתיים, אשר לטעמיו, מובילים להקלה בעונשו של הנאשם: צוין כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בהיותו כבן 21, במהלך שירותו הסדיר; מדובר באירוע ספונטאני שארך דקות בודדות; הנאשם לא הצטייד בכלי פריצה או בכלי נשק; החבלות אותן חבל במנוח, היו שטחיות ולא הן אלה אשר הביאו למותו; התווית העבריינית אשר הוצמדה לו, שעה שהואשם בתחילה באונס קשישה, הביאה את הנאשם להתמודדות קשה ולסבל בתקופת מעצרו.

עוד נטען כי גרסתו של הנאשם לא נמצאה בשום שלב מופרכת או משוללת יסוד. כבר בראשית ההליך הודה הנאשם בעבירות בהן הורשע וכפר בעבירות החמורות, מהן, בסופו של יום, זוכה.

הסנגור הדגיש כי הנאשם לא חפץ בתוצאה הטרגית ואף קיווה כי זו תימנע, ועל כן הוגדר יחסו החפצי למעשה כיחס של "קלות דעת". הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה כנה. במהלך השנים שמיום האירוע ועד ליום מעצרו, בחר הנאשם לשנות את דרכיו, חזר בתשובה, התגורר בישיבה בה למד תורה. במהלך כל אותה תקופה הנאשם לא הסתבך בפלילים ואף בלט לטובה בקרב תלמידי הישיבה בה למד.

13. עוד מוסיף וטוען הסנגור (ובכך מצטרף לטענת המאשימה) כי נוכח הנסיבות יש לראות את האירוע כאירוע כולל, ולקבוע מתחם אחד לאירוע מבלי ליצור ניתוק מלאכותי ברצף ההתרחשויות. לדידו, מתחם הענישה אליו הפנתה המאשימה הינו דמיוני ומשולל אחיזה במציאות. הסנגור הפנה לתזכיר חוק העונשין (תיקון)(עבירות המתה ורשלנות), התשע"ב-2012, בו הוצע לקבוע עבירה של המתה בקלות דעת, שהעונש בצדה יעמוד על תשע שנות מאסר. נטען, כי ראוי להטיל על הנאשם עונש הנמוך מרף הענישה המרבי שהומלץ בתזכיר החוק.

לאור האמור ולאחר הפנייה לפסיקה רלוונטית, סבור הסנגור כי מתחם הענישה בנסיבותיו של מקרה זה נע בין 3-7 שנות מאסר. עוד לדידו, מעשיו של הנאשם, חרף הסלידה מהם, בוודאי שאינם יכולים להיות מוגדרים ברף העליון של המתחם ועל כן יש לגזור את עונשו ברף הנמוך.

14. לסיום, תמה הסנגור על בקשת המאשימה להשית על הנאשם פיצוי מקסימאלי, בנסיבות בהן זוכה משתי העבירות המרכזיות מושא כתב האישום. לדבריו, בהתייחס אל צבר האירועים כאל אירוע אחד בכל הנוגע לטווח הענישה, בוודאי שאין מקום להטלת פיצוי כפול: הן עבור עזבון המנוח והן עבור המתלוננת כנפגעת עבירה. כן צוין כי הנאשם, בן למשפחה ממוצא אתיופי אשר פרנסתה בדוחק. אבי המשפחה, אינו בקו הבריאות כאשר מובן כי הפיצוי יוטל למעשה, על שכמם.

ראיות נוספות לעונש

15. הסנגור הגיש כראיות לעונש, מכתב המלצה מראש הישיבה בה למד הנאשם טרם מעצרו, אשר העיד על עדינות הנפש, מידת החסד, ההתמדה ושקדנות הנאשם; כן הוגשו ראיות לעניין מצבה הכלכלי הדחוק של משפחת הנאשם ומסמכים רפואיים המעידים על מצבו הרפואי של אביו.

דברי הנאשם

16. הנאשם אמר בפתח דבריו שהוא מתבייש במעמד בו הוא ניצב, הביע חרטה על מעשיו והודה כי עשה מעשה שלא יעשה. תיאר כי נכנס לדירת המנוח במטרה לגנוב, הוסיף כי: "הלוואי ולא היה קורה מה שקרה". הנאשם תיאר כי במשך כל התקופה עד ליום מעצרו, לא ידע כי המנוח נפטר. הנאשם ביקש

לשלם על חטאו אולם הדגיש כי בקשתו היא לעונש שפוי ומידתי, אשר לאחריו, יוכל להרים את ראשו. עוד לעניין הפיצוי תיאר כי ישמח לשלם לאלמנה פיצוי, אולם בנסיבות חייו, מבקש כי לא יוטל סכום גבוה אשר ימוטט עוד את משפחתו והוריו אשר גם כן, כורעים המה תחת הנטל.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

17. אין חולק כי הערך של חיי אדם, צריך להיות הערך המוגן ביותר בכל חברה מתוקנת. יפים לעניין זה דברים שנאמרו על ערך קדושת החיים ושלמות הגוף בע"פ 6988/12 **ראובן נ' מדינת ישראל** (27.9.2012):

"התכלית השורשית ביותר של הדין הפלילי היא ההגנה על קדושת החיים; חיי האדם הם ערך עליון שיש לכבד, ועליו על בתי המשפט לגונן".

עוד אפנה לע"א 9396/07 **מיקל נ' מדינת ישראל** (4.6.2009):

"קדושת חיי אדם היא ערך עליון. היא נובעת מערכי יסוד אנושיים, היא נובעת מן הערכים שבבסיסה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית; היא עוגנה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע (סעיף 1) כי "זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו...". והאוסר (סעיף 2) על פגיעה "בחיי, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם...לדידנו, יש ליתן משקל לקדושת חיי אדם במובנם בערכי מדינת ישראל ובעולם ערכים אוניברסלי - "שופך דם האדם דמו יישפך, כי בצלם אלהים ברא את האדם" (בראשית, ט', ו') ראו גם לקשר בין המוסר לצלם דברי ר' עקיבא במשנה אבות ג' א' "חיבה יתרה נודעת לו שנברא בצלם".

18. אם כך אפוא, לפנינו, ערך חברתי נעלה, של קדושת וערך חיי האדם, ואין ספק שהפגיעה שפגע בו הנאשם פגיעה חמורה היא, כאשר הלב נחמץ שבעתיים כאשר מושא הפגיעה הוא קשיש חלוש, חולה במחלה סופנית, אשר ביקש, לסייע לרעייתו המותקפת, עת הנאשם פרץ לביתם לאור היום, הפר את שלוות יומם והביא לגדיעת פתיל חייו.

מדיניות הענישה הנהוגה

19. כפי שעלה אף מטיעוני הצדדים לעונש, אמנם הנאשם הורשע במקבץ עבירות, ואולם, מעובדות כתב האישום, עולה בבירור, כי עסקין באירוע אחד נמשך, אשר במהלכו ביצע הנאשם את מקבץ המעשים.

בנסיבות אלה, יש לקבל את עמדת הצדדים לפיה עסקינן באירוע אחד בזיקה להוראת סעיף 40ג[א] לחוק העונשין, ולהוראות הפסיקה בעניין זה.

20. אקדים ואומר, כי ער אני לקושי שבקביעת אמות מידה מדויקות לקביעת גרף ליניארי של תחומי ענישה לעבירת ההריגה, אשר לגביה קיימים מגוון של מצבים ונסיבות, החל ממצבי פזיזות של נהיגה בלתי זהירה, שהביאה למות אדם וכלה במקרים של ירי מכוון לעבר הקורבן, ומעשי אכזריות חריגים שאך כפסע בינם לבין רצח. כל מקרה ונסיבותיו הוא. בהתאם, אף נקבעה בפסיקה קשת רחבה של מידות ענישה (ראה ע"פ 6968/09 יונס נ' מדינת ישראל (30.08.2012)). לקושי באומדן המתחם נוספו פרמטרים נוספים: הנאשם הורשע בעבירת ההריגה כאשר היסוד הנפשי שיוחס לו הוא "קלות דעת", יסוד נפשי מקל בהשוואה לרעהו "האדישות" ואשר לא רבים הם המקרים בפסיקה בהם דובר בהרשעה בעבירת הריגה, בשילובו של יסוד נפשי ספציפי זה. עוד אוסיף, כי הנאשם הורשע בעבירה נוספת, נפרדת ונבדלת - עבירת החבלה בכוונה מחמירה, אשר מוסיפה נופך נוסף של חומרה ביחס למקרים אחרים שנמצאו בפסיקה.

21. עיון בפסיקה מגלה כי המתחם לו עותרת המאשימה בטיעוניה, אין לו כל עיגון משפטי ולא לחינם, זו לא תמכה עמדתה בהפניה לפסיקה ענפה. מן הראוי לזכור כי בקביעת העונש, אין אנו אמורים ליתן פורקן לרגשות שלנקמה או של רחמים. לעניין זה יפים דברי הרמב"ם על תהליך גזירת העונש, רציונל שהודגם היטב אף בתיקון 113 לחוק, שהוא המתווה למלאכת גזירת העונש.

"ויהיה פעמים למקצת בני אדם רחום וחנון ולא מתוך סתם רגישות וחמלה אלא כפי הראוי, ויהיה פעמים למקצת בני אדם נוטר ונוקם ובעל חמה כפי הראוי להסולא מתוך סתם כעס... אלא כפי שיראה לו שהוא חייב, ותהיה מגמתו להפיק מה שיש באותה הפעולה מן התועלת הגדולה לבני אדם רבים" (מורה נבוכים, חלק א, פרק נד, בתרגום י' קאפח).

22. בכל הנוגע לעבירת ההריגה, בנסיבות בהן מותו של המנוח היה מתפתח, ואינו נמתח בקשר ישיר ומידי למעשיו של הנאשם, נמצא כי בתי המשפט גזרו שנות מאסר אחדות במקרים אלה:

כך למשל בעפ 7159/98 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נג (2) 632 (1999) נדון עניינם של מערערים אשר הורשעו בעבירת הריגה לאחר שנכנסו לבית קורבנם, אדם מבוגר וחולה, מצוידים בכלי ברזל ובמקלות, תקפו אותו פיזית והמשיכו להכותו גם לאחר שנפל. המנוח נפטר לבסוף מכישלון לב. נקבע כי קיים קשר סיבתי בין מעשי הנאשמים למותו של המנוח ועונשם נגזר לתקופה של 24 חודשי מאסר.

בע"פ 1094/07 דדון נ' מדינת ישראל (03/07/08) נדון המערער למאסר בפועל למשך 4 שנים וחצי. במקרה זה דקר הנאשם בסכין את המנוח בבטנו לאחר קטטה שפרצה בין השניים. המנוח נזקק לניתוח ומת בחלוף כ-9 ימים כתוצאה מזיהום שהתפתח.

בע"פ 1713/95 **פרידמן נ' מדינת ישראל** (12/03/96) נדון המערער ל-3 שנים מאסר בפועל. במקרה זה דובר בנסיבות חריגות בהן המערער דקר את אשתו דקירה שטחית בחזה ודקירה בירך שגרמה לדימום רב, לאחר שזו תקפה אותו. המערער הציע לסייע למנוחה לחבוש את ירכה אך היא סירבה, ובהמשך, לאחר שעזב את הבית, נפטרה כתוצאה מאיבוד דם.

בעפ 3585/13 **מדינת ישראל נ' רועי הררי** (26/04/15) נדון מקרה בו המנוח יזם את האלימות, בתגובה, דקר אותו הנאשם בבטנו. בית המשפט המחוזי גזר את דינו לארבע שנות מאסר. בית המשפט העליון החמיר בעונשו של הנאשם וגזר עליו ארבע וחצי שנות מאסר, תוך ציון העובדה כי המנוח מצא מותו מזיהום שנוצר בגופו בעקבות הדקירה, נסיבה שיש בה כדי להקל במידת מה בעונש.

23. כך גם, בנסיבות בהם התוקפים לא כיוונו מעשיהם מראש למטרה של קטילת חיים, והורשעו בהריגה בנסיבות של "קלות דעת", ניתן למצוא טווח ענישה דומה:

כך למשל, בע"פ 10715/08 **ישראל אשר ולס נ' מדינת ישראל** (01.09.2009) הורשע הנאשם בהריגה לאחר שטלטל בחוזקה את בנו הפעוט, שמט אותו מידי וכתוצאה מכך נחבט ראשו בעוצמה בקיר. הייסוד הנפשי במקרה זה הוגדר כ"קלות דעת" ודינו של הנאשם נגזר לשש שנות מאסר.

בע"פ 2167/12 **פלונית נ' מדינת ישראל** (17.03.2013) נדון מקרה חריג בו אישה הורשעה בהריגת בעלה. על רקע מערכת יחסים קשה ורבת שנים, נטלה האישה אקדח וירתה ירייה לעבר חזהו של הקורבן. חרף חומרת המעשים, נקבע כי האישה לא חפצה במות בעלה ועל כן היסוד הנפשי שנלווה להתנהגותה הינו מסוג קלות דעת, ביהמ"ש העליון מצא להקל בעונשה ולהפחתו מ-10 שנות מאסר ל-7.5 שנות מאסר.

עוד בנמצא פסיקה ענפה בנסיבות של הרשעה ב"קלות דעת" בסיטואציות של תאונות דרכים טראגיות. במצבים אלה טווח הענישה מצטמצם משמעותית, ולעיתים נגזרו חודשי מאסר בלבד (ראה למשל ע"פ 1826/14 **רויט דוד נ' מדינת ישראל** (04.08.2014) שם נגזרו 20 חודשי מאסר בנסיבות של הריגה בקלות דעת). סברתי כי אין להרחיב במקרים אלו שכן חרף ההגדרה המשפטית הזוהי, אין הנדון דומה לראיה.

24. יוצא אפוא כי אפילו מעשה ההריגה בוצע בכלי נשק קטלני, הפסיקה הגדירה מקרים בהן נוצר ריחוק מסוים בין אירוע התקיפה לאירוע המוות, כנסיבה מקילה לעניין העונש. כן נמצא להקל באירועי הריגה בהן הייסוד הנפשי שנלווה להתנהגות הנאשם עמד ברף הנמוך ביותר של המחשבה הפלילית - קלות דעת.

25. בענייננו, מעבר לעבירת ההריגה, הנאשם הורשע בנוסף בעבירת חבלה בכוונה מחמירה. עיון בפסיקה מעלה כי ככלל, מתחם הענישה הראוי לשילוב עברות הריגה (בחפץ נפשי חמור מ"קלות דעת"), במצורף לעבירות חבלה **נע בין 6 ל-10 שנות מאסר**. מתחם זה נקבע מפורשות בע"פ 6095/10

אכרמי חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (18.7.2012). במקרה זה, המערער איום ומשפחתו הותקפה ע"י אחרים, כשפנו התוקפים לעזוב את המקום, רדף אחריהם המערער, דקר את הקורבן שתי דקירות בגבו, ואדם נוסף דקר בחזהו. עונש של הנאשם במקרה נגזר ברף העליון שבמתחם.

כן ראה ע"פ 107/08 **אלמהדי ע'ית נ' מדינת ישראל (3.2.2010)**, שם נגזרו על הנאשם שבע שנות מאסר, לאחר שהורשע בעבירת ההריגה, עבירת גרימת חבלה חמורה בנשק חם ועבירות נוספות. במקרה זה הגיע הנאשם לקרקע מריבה, שלף נשקו וירה חמישה כדורים, אחד מהם, פגע בפועל בניין תמים שעבד במקום, כדור אחר פצע פועל נוסף.

אכן במקרים אלו לא הורשעו הנאשמים בעבירה של "חבלה בכוונה מחמירה" אלא בעבירה קלה יותר של "חבלה חמורה בנסיבות מחמירות" אולם, בשני המקרים הללו, נוספו עבירות נלוות. עוד בנוסף, במקרים שם, ההמתה התרחשה בעקבות שימוש בנשק חם או קר ובנסיבות חמורות יותר מענייננו.

המתחם ההולם - סיכום

26. סיכומי של דבר, קשת הענישה בעבירת ההריגה הינה נרחבת ביותר וקשה להסיק מעניין למשנהו. בנסיבותיו הספציפיות של מקרה זה, מהעבר האחד: אין מדובר באירוע מתוכנן; החבלות בגופו של המנוח לא היו במדרג אכזרי; הנאשם לא השתמש בכלי נשק חם או קר, מותו של המנוח נבע מדלקת ריאות אשר התפתחה בעקבות אשפוזו ונמצא יחס חפצי של "קלות דעת".

מן העבר האחר: חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה הוא אבסולוטי; הקורבנות הינם אנשים קשישים ותמימים ואין להכביר מילים בנזקשגגרם בפועל מביצוע העבירות והשבר הנוראי שנגרם לחיי המשפחה התמימה. מעשי הנאשם הביאו למותו של האב והבעל האהוב, בו טיפלו בנות המשפחה בהתמדה ובמסירות, עוד בנוסף, הנאשם הורשע בעבירות נוספות של עבירה של חבלה בכוונה מחמירה וכניסה למקום מגורים כדי לבצע גניבה.

28. נוכח הנסיבות מכל המכלול המובא לעיל אנו בדעה, כי **המתחם ההולם בנסיבות הייחודיות שבפנינו נע בין 6 - 10 שנות מאסר וענישה נלוות.**

27. בכל הנוגע לסעיף האישום הנוסף בו הורשע הנאשם - החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, סבורני, כי בהעדר עבר פלילי בתחום עבירות בסמים, הרי שרף הענישה המקסימאלי הוא מאסר מותנה.

סטייה ממתחם העונש הראוי

שהובאו בפני, שאינן כוללת כל נסיבות מיוחדות, כפי הוראת סעיפים 40ד' ו- 40 ה' לחוק, אין מקום לסטות,

במקרה זה ממתחם העונש ההולם לחומרא או לקולא, שכן, לא נמצאו שיקולי שיקום יוצאי דופן מחד, ומאידך אף לא שיקולי מסוכנות חריגה. על כן, דינו של הנאשם ייגזר בתוך מתחם זה.

נסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה

29. בבואי לקבוע את העונש המתאים שיושת על הנאשם בתוך המתחם, ראיתי להביא בחשבון את עברו הנקי של הנאשם, את גילו הצעיר והיותו נמנה על קבוצת "הבגירים צעירים" בשעת ביצוע העבירה (ראו לעניין זה: ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2031)). כמו כן, נתתי ליבי לבקשת הסליחה הכנה שהפנה הנאשם למשפחת המנוח ולדברי החרטה הכנים שהביע בפניו, בין במהלך המשפט, ובין בדבריו בטרם גזר הדין. ניכר רצונו הכנה של הנאשם לשלם על חטאיו, אם בדרך של מאסר ואם בדרך של תשלום כספי למשפחת המנוח.

עוד ראיתי לציין כי במהלך השנים ממועד האירוע ועד למועד מעצרו, חי הנאשם חיים נורמטיביים וניכר כי הוא מתרחק מדרך החטא. הנאשם עזב את הסביבה השולית עמה התרועע, עבר לישיבה בירושלים, חזר בתשובה כאשר ראש המוסד בו למד העיד על שקידה בלימודים, מידת חסד ודרך ארץ.

30. לחובתו של הנאשם התחשבנו בעובדת הימלטותו מן הדין, עד למועד מעצרו באקראי (אם כי, אזכיר בשנית, גרסת הנאשם לפיה לא ידע כיצד התפתח האירוע לא נסתרה).

את עובדת ניהול ההליך, בנסיבות בהן זוכה לבסוף הנאשם משני האישומים החמורים המיוחסים לו, בוודאי שאין לזקוף לחובתו. הנאשם הודה מלכתחילה בעיקרי העובדות בהן הורשע ומשכך ניהול ההליך מבחינתו היה הכרחי. עוד יש להתחשב במערך השיקולים בעובדה כי במשך תקופה ארוכה, הוצמדה לנאשם תווית של רוצח ואונס קשישה, עובדות שלבסוף זוכה מהן הנאשם.

31. עוד אבקש להפנות להוראות סעיף 40 ז' לחוק שעניינה החמרה בענישה, בגבולות מתחם הענישה ההולם, בגין שיקולים של הרתעת הרבים:

"40ז'. מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם, וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם".

בעניין שבפנינו, מדובר, סופו של יום, בתקיפת קשישים, אף כי מלכתחילה, לא זו הייתה כוונת הנאשם. משכך,

ומשיקולי הרתעת הרבים, ראיתי להחמיר קמעא בעונשו של הנאשם ולהעמידו קרוב לרף התחתון של מתחם הענישה אותו קבעתי.

32. עוד סבורני כי יש להשית על הנאשם עונש של מאסר מותנה, כפי שיפורט בסיכומי של גזר דין זה, וכן פיצוי למשפחת המנוח. לעניין זה אעיר כי לא מצאתי לפסוק פיצוי מקסימאלי כבקשת המאשימה. פיצוי נפגעי העבירה במסגרת גזר דין פלילי, בוודאי שאינו משקף את הנזק הממשי שנגרם למשפחת הקורבן, אין בו משום ארכה ומזור לפצעה, אלא מחויבות שמשמעותה ערכית.

בפנינו נאשם, בן למשפחה קשת יום, שהביע את רצונו לתשלום פיצוי אשר יקל, ולו במעט, על כאב קרבנותיו. אף אם אדחה את עמדת הסנגור, לפיה פיצוי ברף המקסימלי יביא לרפות את ידי הנאשם ולנטל כבד על משפחתו שכן הלכה היא, כי יכולותיו הכלכליות של העברין אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי (ע"פ 329/13 סגונדו לוי ורגס נ' מדינת ישראל (09.03.2014), עדיין, לא מצאתי כי טווח הענישה בפסיקה מאפשר השתת פיצוי מקסימאלי, בנסיבות בהם הורשע הנאשם בהריגה מבלי שחפץ במות הקורבן. לרוב מדובר בפיצוי אשר נאמד בעשרות אלפי שקלים.

בנסיבות שפורטו, מתוך העדפה כי מלוא הסכום יועבר לרווחת משפחת המנוח, לא ראיתי לפסוק קנס.

סוף דבר

33. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, ובגדר מתחם העונש ההולם, אשר ראיתי לקבוע לעיל, אציע לחבריי להשית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **עונש מאסר לתקופה של שבע שנים בניכוי תקופת מעצרו מיום 23.07.14.**

ב. **שנתיים מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור בתוך שלוש שנים ממועד שחרורו עבירת אלימות מסוג פשע, עליה יורשע.**

ג. **3 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירה לפי פקודת הסמים.**

ד. **פיצוי למשפחת המנוח בסך של 80,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-30 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, אשר ישולמו מיום 01.01.2016 ואילך. אם לא ישולם סכום כלשהו במועדו, יעמוד הסכום כולו לפירעון מידי, ויתרתו תישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל.**

סגן הנשיא, השופט תאופיק
כתילי
אב"ד

כב' השופט אשר קולה

אני מסכים.

אשר קולה, שופט

כב' השופט דני צרפתי

אני מסכים.

דני צרפתי, שופט

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום כ' כסלו תשע"ו, 02/12/2015 במעמד הנוכחים.

ד' צרפתי, שופט

א' קולה, שופט

**ס. הנשיא, השופט
תאופיק כחילי [אב"ד]**

הוקלד על ידי בגנייה דורין-מלמוד